

Δ ΑΣΤΡΑΦΤΕΙ

΄Αστράφτει. Τό σκοτάδι βρέζει
 Κατάματα βουνών λειριά
 τρέμουνε σέ κρυσόκλαρο ποῦ τσοῦζει
 Κάποιος ἔξω στό δρόμο καρτερᾷ
 Για κάποιον βρέχομαι, βρέχομαι σιωπηλά
 στη θάλασσα μέσα τῆς καρδιάς.

Κάποιος πάντοτε τρέχει στη βροχή
 ἀσθμαίνοντας τριγύρω του κοιτᾷ
 Κατάδικος κηῖκκ θυμίζει, ποῦ ρωτᾷ
 ποτε, ποτε πιά ἡ χέρη του θαρρεῖ.
 Στόν τοίχο σύρριζα, μέ βήματα δισταχτικά
 πληῖ σέ ἔνες πόρτες κατάκλειστα ρολᾷ.

Μοδερνο τῶ ποιητισμοῦ του στο σκοτάδι λήμπει
 βαδίζει, αἰχμηλωτός τῶν κεραυνῶν
 τῶ πρόσωπο του κρύο αἰλάκι τῶ χαρίζει
 μέ πῶσιν δένμπορεῖ νά κάνει, ὦ,
 Κατάρα θᾶθελε νά ρέει μέ ὑψηλήνη
 γροθιά, μέ δέ μπορεῖ, στόν οὐρανό.

Κάποιος ὄλο καί τρέχει στη νεροποντή
 πηδάει ἄνάμεσα σέ βουρτωμένα δέντρα
 ποτέ δέ φτάνει στη δική του γῆ
 Μπροστά μου ἔναπαρθευρο ἀπό τόνπυρετό ἰδρώνει
 στό βάθος πῶσιν μου διωγμένη μία σκιά
 τρέζει τῶ δόντια καί κρυώνει.

Μεταφράσει
 Σ. Πικουλά